

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 403

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΔΥΜΟΝ ΑΙΤΗΜΑ

Βαθύτατον ἄλγος προεκάλεσεν ἡ ἀπόφασις τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας νὰ παρευρεθῇ, διὰ παρατηρητῶν, εἰς τὴν Σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη προδίδει πολιτικὴν σκοπιμότητα καὶ εἶναι τελείως ξένη πρὸς τὸ κοινὸν πανορθόδοξον αἶσθημα.

Ἴσως ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία εὗρέθη ὑπὸ τὴν ἀφόρητον πίεσιν τοῦ καθεστῶτος, ἔνθα διαβιοῖ, καὶ ἴσως διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς νὰ ἐπέτυχε, διὰ τὴν δρᾶσιν της, ἐπωφελεῖ ἀνταλλάγματα.

Παρ' ὅλα ταῦτα δὲν παύει ἡ ἀπόφασίς της αὕτη νὰ εἶναι κατακριτέα, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον θὰ ἀποτελέσῃ προηγούμενον καὶ διὰ τὰς ὑπολοίπους σλαβικὰς ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι ὅπως καὶ τὰ κράτη, ὑφ' ἃ ὑπάγονται, πανομοιότυπως ἐνεργοῦσαι θὰ σπεύσουν εἰς Βατικανόν, διὰ νὰ ἀσπασθοῦν τὴν «ἱεράν ἐμβάδα» τοῦ ποντίφικος.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἀνεξαρτήτως τῶν λόγων ποῦ τὴν ὑπηγόρευσαν, συνιστᾷ μίαν τρομερὰν παρασπονδίαν ἐναντι τῶν ὑπολοίπων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον τάμει, διὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τὴν γραμμὴν τῆς ἀποχῆς ἐκ τῆς Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ!

Διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἀποδεικνύεται πόσον ἐπισφαλὴς εἶναι ἡ ἐνότης τῶν ὀρθοδό-

ξων, ἀλλὰ καὶ πόσον δολία ἡ τακτικὴ τοῦ Βατικανοῦ!

Τίς οἶδε ποῖα ὑποπτα πρόσωπα καὶ μέσα ἐπεστράτευsen ὁ πάπας, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ «ρῆγμα» αὐτὸ εἰς τὰς τάξεις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Τὸ εὐτύχημα εἶναι—πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον—ὅτι ἡ Ἑλληνόφωνος Ὀρθοδοξία παρουσιάζεται ἀδιαρρήκτως ἡνωμένη ἐναντι τοῦ παπικοῦ κινδύνου!

Τὸ Βατικανὸν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκπορθῇ ὀχυρά, τῶν ὁποίων οἱ μαχηταὶ ζοῦν τὴν ψυχικὴν ἐνότητα τοῦ ἑλληνορθοδόξου πνεύματος!

Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἑλληνορθόδοξοι ἦσαν κυρίως οἱ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀντίπαλοί των εἰς τὴν ἑξαλλοῦν πορείαν των, διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ πολιτικοῦ ξίφους καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς παπικῆς πλάνης, δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας στερεῖται τῆς οὐσιώδους σπουδαιότητος, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπέθετε εἰς αὐτὴν τὸ παρελθόν!

Ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία, χωρὶς νὰ ὑποτιμῶμεν τοὺς ἀγῶνας της, τὴν πνευματικότητά της, καὶ πρὸ παντὸς τὸν ἐπ' ἐσχάτων ἐξαγνισμόν της διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αἵματος τῶν τέκνων της, δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ Μάρκους Εὐγενικοῦς, Κηρουλαρίου, Μελετίους, Φω-

ἐν ὅψει τῆς συζητήσεως τοῦ Παλαιοημερολογητικοῦ

ΠΟΙΑ Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙ ΑΥΤΟΥ

Ἐπὶ τέσσαρας δεκαετίαι ἀπασχολεῖ τὸν ὀρθόδοξον ὡρὸν τὸ θέμα τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἅψ' ἧς δηλονότι ἡ Πανελλήνιος Θρησκευτικὴ καὶ Ἐθνικὴ Ὁρθόδοξος Κοινωνία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀποτελουμένη ἀπὸ μίαν μεγάλην δύναμιν, εὐεργετικὴν διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐνέμεινε μετὰ πίστεως εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, μὴ ἀκολουθήσασα τὴν ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, φρο-

τίους καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν φάλαγγα τῶν στηλιτευτῶν τῆς παπικῆς πλάνης.

Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ κατὰ καιροὺς ἐκκλησιαστικοὶ τῆς ἀνδρες, οἱ διακριθέντες διὰ τὴν ὀρθόδοξον μαχητικότητά των, ὡς ὁ Φιλάρτος Μόσχας, κ.λ.π. εἶχον διαποτισθῇ ἀπὸ τὸ Ἑλληνορθόδοξον πνεῦμα.

Βαθύτατα λοιπὸν μᾶς ἐλύπησεν ἡ ἀπόφασις τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐξισφάλισεν ὁμῶς εἰς τὸ Βατικανὸν τὸ δικαίωμα τοῦ θριάμβου διὰ μίαν νίκην κρείσσοносσπουδαιότητος.

Ἀκριβῶς δὲ ἡ ἐνέργεια αὕτη τῶν σλαβόφωνων ἐκκλησιῶν καὶ ἡ διπλωματικὴ δραστηριότης τοῦ Βατικανοῦ, πρέπει νὰ ἐμποτίσουν εἰς τοὺς ἡγέτας τῶν Ἑλληνορθόδοξων Ἐκκλησιῶν τὸ αἶσθημα μιᾶς ἀπεράντου εὐθύνης ἐναντι τῆς κληρονομίας τῶν πατέρων ἡμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας!

Τὸ δὲ αἶσθημα τῆς εὐθύνης αὐτῆς θὰ πρέπει νὰ χαλυβδῶσιν τὴν ἐνότητα τῶν ἑλληνορθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐν τούτοις τοῖς χαλεποῖς καιροῖς, ὅπου ἡ διπλωματικὴ δολιότης καὶ ἡ εὐτελὴς σκοπιμότης δύνανται νὰ δημιουργήσουν σοβαρὰ προβλήματα!

Ἡ ἐνότης τῶν Ἑλληνορθόδοξων συνιστᾷ δίδυμον αἶτημα, ἔθνικὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν καὶ θεμελιώδη ἀνάγκην.

Ἡ καλὴ ἀπαρχή, ἣτις ἐξεδηλώθη διὰ τῆς εὐλογημένης ἀποφάσεως, τῆς περιφρονήσεως δηλονότι τοῦ Δορείου Ἱππου τοῦ Βατικανοῦ θὰ πρέπει νὰ ἐξελιχθῇ εἰς σειρὰν μέτρων, ὥστε εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς νὰ διαλάμψῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος τῶν ἑλληνορθόδοξων καὶ νὰ ἀπορρεύσῃ ἐκ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἡ δύναμις, τὴν ὁποίαν ἐνεσάρκωσε κάποτε τὸ πνευματικὸν Βυζάντιον.

Τότε καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν μαρτύρων τῆς παπικῆς σατανικότητος καὶ κακοβουλίας θὰ ἐπαγállωνται καὶ θὰ μᾶς εὐλογοῦν.

νοῦσα ὅτι αὕτη θίγει τὸν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Οἰκουμένων Συνόδων θεσπισθέντα Πασχάλιον Κανόνα, ὅτι διαιρεῖ τὴν Μίαν Ἁγίαν καὶ Καθολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ ὅτι εἰσαχθεῖσα ἄνευ καὶ παρὰ τὴν γνώμην τῆς Πολιτείας καὶ τῶν περισσοτέρων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, παρεῖδε αἰωνοβίους Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις καὶ προεκάλεσε βαθεῖαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν διάστασιν.

Καὶ τὸν ἀπασχολεῖ, διότι ἐκεῖνοι οἵτινες τὸ ἐδημιούργησαν μετὰ τὴν ὥς ἂν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ κρατοῦν ἀνοικτὸν μετὰ τὰς διώξεις ἐναντίον τῶν μὴ συμμορφουμένων πρὸς τὴν καινοτομίαν ταύτην. Καὶ ὁμῶς τὸ Παλαιοημερολογικὸν ὑπάρχει. Τοῦτο εἶναι ἰσχυρὰ ἀπόδειξις, ὅτι ἔχει βαθεῖαν τὰς ρίζας εἰς τὸ γόνιμον ὑπέδαφος τῆς θρησκευτικῆς ψυχῆς.

Ταῦτα πάντα ἔχουσα ὑπ' ὅψιν τῆς ἡ Ἱερᾶ Συνόδου τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, κατὰ μίαν τελευταίως συνεδριάσιν τῆς, ἠδύκνησε νὰ συζητήσῃ καὶ τὸ Παλαιοημερολογικόν, ἀνέλαβε δὲ τὴν πρωτοβουλίαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τὰς Πολιτικὰς Ἀρχάς, διὰ τὴν ὀριστικὴν λύσιν τοῦ θέματος τούτου.

Ἐν προκειμένῳ ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι τὸ θέμα τοῦτο δὲν ἔχει σχέσιν μετὰ τὰς Πολιτικὰς Ἀρχάς, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ἡ θέσις τῆς Πολιτείας εἶναι σαφῶς καθωρισμένη ἐκ τοῦ Συντάγματος, τόσον ἐναντι τῶν ἀκολουθούντων τὸ πατριὸν ἑορτολόγιον ὅσον καὶ ἐναντι πάσης ἄλλης ἐν Ἑλλάδι θρησκευομένης Κοινωνίας. Ἡ θέσις τῆς Πολιτείας εἶναι θέσις προστασίας καὶ ἐποπτείας. Ἡ Πολιτεία ἔχει ὑποχρέωσιν ἐπιβαλλομένην αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος νὰ προστατεύῃ πᾶσαν ἐν τῷ Κράτει θρησκευομένην Κοινωνίαν, ἐφ' ὅσον αὕτη, διὰ τῆς λατρείας τῆς, δὲν προσβάλλει τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ δὲν ἀποβλέπει εἰς προσηλυτισμόν. Συνεπῶς ὀφείλει νὰ προστατεύῃ καὶ τὴν Κοινωνίαν ταύτην τῶν Ὁρθόδοξων Παλαιοημερολογιτῶν, μὴ δυναμένη δι' αἰωνοδύνατον φραγμῶν, εἴτε ἀμέσων εἴτε ἐμμέσων, νὰ παρεμβάλλῃ προσκόμματα εἰς τὸ ἐλευθέρως θρησκεύεσθαι καὶ εἰς τὸ ἐλευθέρως λατρεύειν κατὰ τὰς διατάξεις αὐτῶν.

Ἡ Πολιτεία ἔχει ἐναντι τῶν ἀκολουθούντων τὸ πατριὸν ἑορτολόγιον καὶ παντὸς ἄλλου ἑτεροδόξου, ἐν τῷ θρησκευτικῷ κύκλῳ, τὸ δικαίωμα τοῦ ἐποπτεύειν καὶ ἀστυνομεῖν ἐπ' αὐτῶν, καὶ οὐδὲν ἕτερον.

Καὶ ἤδη ἐρωτᾶται, ποία ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς ἐναντι αὐτῶν. Βάσει τῶν περὶ θρησκείας καὶ λατρείας διατάξεων τοῦ Συντάγματος εἶναι προφανές ὅτι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τοῦ Κράτους δύναται μὲν νὰ λάβῃ κατὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὅσαδήποτε οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ Κανόνες ἐπιτρέπουσιν αὐτῇ πειθαρχικὰ ἐκκλησιαστικὰ μέτρα, ἀπομακρύνουσα καὶ διαγράφουσα ἐκ τῶν κόλπων καὶ τῶν δέλτων αὐτῆς τοὺς Ἀρχιερεῖς, τοὺς Κληρικούς, τοὺς Μοναχοὺς, ὡς καὶ τὰ Λαϊκὰ αὐτῆς τέ-

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΛΑΒΟΝ ΧΩΡΑΝ ΤΑ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΟΛΟΜΩΝ

Κατὰ τὴν λαμπρὰν ἡγεμονίαν τοῦ εἰρηνικοῦ βασιλέως ἡ ἁγία πόλις ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἀκραῖον ὕψος τῆς δόξης τῆς Θεσπέσιας καὶ πολυδάπανα οἰκοδομήματα, θησαυροὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, χλιδὴ καὶ πολυτέλεια, ἀνεβίβασαν τὴν πόλιν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς ἐγκοσμίου δόξης τῆς.

Οἱ πόλεμοι τοῦ Δαυὶδ εἶχον τελειώσει. Ἡ δύναστεία εἶχεν ἐπεκταθῇ. Οἱ ἐχθροὶ εἶχον ὑποταχθῇ ἢ εἶχον καταστῇ ἀκίνδunami. Τώρα πλέον ἐβασίλευεν βαθεῖα εἰρήνη εἰς ὅλην τὴν βασιλείαν τοῦ Ἰσραήλ. «Καὶ κατοίκει Ἰούδα καὶ Ἰσραήλ, πεποιθότες ἕκαστος ὑπὸ τὴν ἀμπελον αὐτοῦ ἀπὸ Δὴν καὶ ἕως Βησαβεὲ πύσας τὰς ἡμέρας Σολομών». (3 Βασ. γ', 46). Ἀλλὰ παρ' ὅλα ταῦτα Ναὸς δὲν ὑπῆρχε. Φύλαξ δηλ. τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐνότητος δὲν ὑπῆρχεν.

Συνεπῶς ὁ λαὸς ἐκινδύνευε νὰ ἐκτραπῇ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς πλάνης.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Σολομὼν ἐπεχείρησε, συμφώ-

κνα, ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναισι νὰ ἀξιώσῃ ἐπὶ τῶν παιδαρχικῶν αὐτῶν μέτρων παρὰ τῆς Πολιτείας οἰανδῆποτε ἐπ' αὐτῶν Πολιτειακὴν κύρωσιν. Διότι τὸ τοιοῦτον θὰ ἦτο ἐξαναγκασμὸς τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἀντιστρατευόμενος εἰς τὰς ρητὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος, ὅπως τοιοῦτος ἦθελεν εἶσθαι καὶ πᾶς νόμος τοῦ Κράτους, ἐφ' ὅσον περιορίζει εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ λατρείας.

Ἐφ' ὅσον, κατ' ἀκολουθίαν πνεῦμα ἀνεξίτητοσκέας καὶ ἀνεμὸς ζεῖδωρος ἐλευθερίας διαπνέει τὴν ὅλην Συνταγματικὴν μας Νομοθεσίαν, τοιοῦτον πνεῦμα ἐλευθερίας καὶ Χριστιανωσύνης πρέπει νὰ φωτίσῃ καὶ τὰς ψυχὰς τῶν τε πολιτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχόντων τῆς Χώρας, κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ θέματος τούτου.

Μέτρον ἐξουσίας καὶ δυνάμεως δὲν εἶναι ὁ διωγμὸς καὶ ἡ ἀναταραχὴ, ἀλλὰ ὁ συνετὸς καὶ ἀθόρυβος χειρισμὸς, ὅστις ἐξαλείφει τὰ πάθη καὶ ἐμπεδώνει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην.

Ἄς πρυτανεύσῃ ὁθεν μεταξὺ ὅλων ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλευθερία τοῦ θρησκευέσθαι, κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἄς συσπειρωθῶμεν ἅπαντες περὶ τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἄς διαφυλάξωμεν ὡς κόρην ὁφθαλμοῦ τὰς Πατριῶς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας μας, αἵτινες κατίσχυσαν τοσοῦτων αἰώνων καὶ πολιτικῶν μεταβολῶν, καὶ ἂς χωρήσουν τέλος οἱ ἀρμόδιοι εἰς τὴν δικαίαν ἐπίλυσιν τοῦ σοβαρωτάτου τούτου θέματος, χάριν τῶν ὑφίσταντο συμφερόντων τῆς Ὁρθοδοξίας, μέχρις ὅτου ἀποφανθῇ ἐγκύρως καὶ τελεσιδικῶς ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος, αἴρουσα ἐκ τοῦ μέσου πᾶσαν διχοστασίαν.

ΠΑΝ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Γεν. Γραμματεὺς τῆς Διοχ. Ἐπιτροπῆς τῆς Θρ. Κοινοτήτος Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης

νως ἄλλωστε καὶ μετὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ μεγάλου πατρὸς του, νὰ ἀνεγείρῃ τὸν περικαλλέστατον ναόν, ὁ ὁποῖος καὶ μεταξὺ τῶν θαυμάτων τοῦ κόσμου συγκυκατέλεγε.

Ἡ ἀνοικοδόμησις ἤρχισεν τὸ 4ον ἔτος τῆς βασιλείας του. (10 12 π.Χ.). Ἡ διάρκειά ἦτο ἐπὶ 47. Μετὰ τὸν ναόν ὁ βασιλεὺς ἀνοικοδόμησε θαυμάσια ἀνάκτορα.

Διὰ νὰ κατανοήσῃ κανεὶς τὴν δύναμιν καὶ πολυτέλειαν τῆς βασιλείας τοῦ Σολομῶντος πρέπει νὰ ἀκούσῃ τὰ τεράστια ἔσοδα καὶ πλοῦτη πού εἰσέρρεον εἰς τὴν μητρόπολιν τοῦ βασιλείου. Πλοῦτη, τὰ ὅποια εἶχον τὸν ἀντίκτυπον εἰς τὴν ἀφθαστον πολυτέλειαν τῆς βασιλικῆς αὐλῆς. Εἰς 666 τάλαντα χρυσοῦ ἀναβιβάζει κατ' ἔτος τὰς προσόδους τῆς πρωτεύουσας ἡ Ἁγία Γραφή, χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ δευτερεύοντας φόρους καὶ ἔσοδα, «χωρὶς τῶν φόρων τῶν ὑποτεταγμένων καὶ τῶν ἐμπόρων καὶ πάντων τῶν βασιλέων τοῦ πέραν καὶ τῶν σατραπῶν τῆς γῆς, πάντες ἔφερον χρυσίον καὶ ἀργύριον τῷ Βασιλεῖ Σολομῶν». (3 Βασ. ι, 14. 1 Παραλ. θ, 14). Ἡ φήμη τοῦ βασιλέως εἶχεν ἐγγίσει τὰ ὄρια τοῦ ἀπιδάνου. «Ὅλοι οἱ ἡγεμόνες τῆς γῆς ἠθέλουν νὰ τὸν ἴδουν. Δι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἀκρὴν τῆς γῆς ἤρχοντο ἀφοῦ ἔφερον ὁ καθεὶς «τὰ δῶρα αὐτοῦ, σκευὴ ἀργυρᾶ, καὶ σκευὴ χρυσᾶ, καὶ ἱματισμὸν, στάχτην καὶ ἡδύσματα, ἵππους καὶ ἡμιόνους τὸ κατ' ἐνιαυτόν». (2 Παραλειπ. θ, 24). Ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ἡ θεία Γραφή μνημονεύει τὴν ἐπίσκεψιν μίας μόνον, τῆς βασιλίσσης Σαββά. Αὕτη ἀφοῦ ἦλθεν «ἐν δυνάμει βαρεῖα σφόδρα», προσέφερε δῶρα εἰς τὸν Σολομῶντα 120 τάλαντα χρυσῶ ἑκτὸς τῶν τιμῶν λίθων καὶ τῶν ἀρωμάτων.

Ἐξ αὐτῶν εὐκόλως ἀντιλαμβάνεται τις τὴν ἀφθονίαν τοῦ πλοῦτος καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν ἡμερῶν ἐκείνων. Λέγεται ὅτι ὁ Σολομὼν ἔδιδε τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ὡς λίθους. Καθημερινῇ ἦτο ἡ εἰκὼν τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, οἵτινες ἔμενον ἐμβρόντητοι ἀπὸ τὴν πολυτέλειαν τῆς αὐλῆς. Αὕτη ἡ ἱστορία τῆς βασιλίσσης τοῦ Σαββά μᾶς ἀφίνει νὰ κατανοήσωμεν πόσον πομπώδης ἦτο ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ χλιδή. Λέγεται ὅτι τὸσον ἔμεινε θαμβωμένη ἀπὸ τὴν τάξιν, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐπρέπειαν, ὥστε ἀνέκραξεν ἑξαλλος. «Οὐκ ἐπίστευσα τοῖς λαλοῦσι μοι ἕως ὅτου παρεγενόμην καὶ ἐώρακasin οἱ ὀφθαλμοί μου».

Αὐτὸ ὅμως τὸ θεσπέσιον ἄστρον, τὸ ὁποῖον ὑψώθη εἰς τὸν ὁρίζοντα μετὰ ἐκτυφλωτικὴν λάμψιν δὲν διήρκεσε παρὰ ὀλίγον χρόνον. Ἡ Ἁγία πόλις οὐδέποτε ἄλλοτε περιεβλήθη τῶσιν ἐγκόσμιον λάμψιν. Τὸ ἄστρον τῆς ἔδυσεν. Ἡ ἱστορία τῆς ἐνθυμίζει τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας. Μετὰ τὸν χρυσὸν αἰῶνα ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἀφάνειαν.

Τὰ σμῆνη τῶν βαρβάρων δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ ἐπιπέσουν ἐναντίον τῆς μετὰ γυμνὰ ξίφη. Αὕτη ὅμως ἡ καταστροφὴ ἦτο μία προετοιμασία διὰ τὴν πνευ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

**«Βλέπετε μή τις υμάς πλανήσει»
(Ματθ. ΚΔ. 5)**

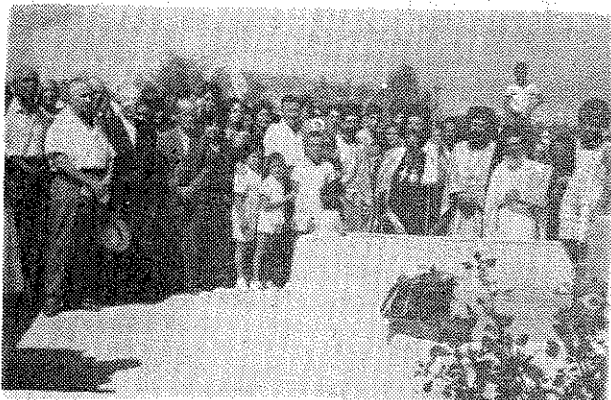
(Συνέχεια εις τὴν στηλιτευτικὴν κατὰ Λατίνων Ἐπιστολὴν τοῦ αἰδίου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως)

«Ἄλλ' αὐταὶ εἶναι αἱ μεθοδεῖαι καὶ μηχαναὶ τοῦ ἐχθροῦ τῶν ψυχῶν, νὰ δελεάσῃ τοὺς πιστοὺς μετὰ πρόσκαιρα, διὰ νὰ τοὺς ὑστερήσῃ τὰ αἰώνια. Ἐξ ἀρχῆς πῶς ἴσχυεν ὁ δόλιος νὰ πλανήσῃ τοὺς ἰδικούς μας προπάτορας; δὲν τὸ κατώρθωσε μετὰ μίαν μεγάλην ὑπόσχεσιν; «Φάγετε ἀπὸ τοῦ ξύλου, τοὺς εἶπεν, — καὶ ἔσσεσθε ὡς Θεοί». — Τὸν αὐτὸν τρόπον μετεχειρίσθη καὶ εἰς τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν. «Ταῦτα πάντα σοὶ δώσω, εἶπεν, ἔὰν πεσὼν προσκυνήσῃς με». Καὶ οἱ ὑπερέταί τοῦ Διαβόλου, οἱ διώκται τῆς Ἐκκλησίας καὶ Τύραννοι, τὴν αὐτὴν μέθοδον μετεχειρίσθησαν εἰς τοὺς ἁγίους Μάρτυρας ὑποσχόμενοι ἐπίγειά ἀγαθὰ... Μὲ παρόμοιον τρόπον συναρπάζουν φεῦ! καὶ τοὺς ἀπλουστεροὺς εἰς τὸν Παπισμὸν, τῆς Ρώμης οἱ θεράποντες. Ἐλθετε, τοὺς λέγουν, μαζί μας, ὁμολογήσατε ἄκρον Ἀρχιερέα, Μονάρχην τῇ; Ἐκκλησίας... κοιτῇ τῶν Συνόδων ἀλάθητον, ἀπταιστον, ἀναμάρτητον τὸν Πάπαν, ἂν θέλητε μαζί με

ματικὴν τῆς ἀνύψωσιν. Μέσα ἀπὸ τὸ μαρτύριόν τῆς ἀνέτειλεν ὁ ἄστηρ ὁ λιμπρὸς ὁ πρωῒνος, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Πόσον δύσκολον πρᾶγμα εἶναι ὁ συμβιβασμὸς τῆς βιωτικῆς χλιδῆς μετὰ τὴν εὐστάθειαν καὶ σωφροσύνην τοῦ βίου, τὸ ἀπέδειξεν ὁ μέγας Σολομών. Ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς δόξης, πού ἀνυψώθη, κατέπεσεν εἰς ἐκδηλώσεις ἀσεβείας πρὸς τὸν Θεόν. «Καὶ ἔγεν νῆδη ἐν καιρῷ γῆρου, Σαλωμών, καὶ οὐκ ἦ καρδία αὐτοῦ τελεία μετὰ Κυρίου Θεοῦ αὐτοῦ, καθὼς ἦ καρδία Δαυὶδ, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Καὶ ἐξέκλιναν γυναῖκες ἄλλότριαι τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὀπίσω Θεῶν αὐτῶν» (3 Βασιλ. ια', 3).

Τεσσαράκοντα ἔτη ἐβασίλευσεν ὁ Σολομών καὶ ἂ περχόμενος ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀφῆκεν τὸ ἄστρον τῆς δυναστείας τοῦ Ἰσραὴλ νὰ κλινῇ πρὸς τὴν δύσιν του. (Συνεχίζεται)

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Φανουρίου ἐν Σαλαμῖνι, ὅπου ἐχοροστάτησεν ὁ Σαλαμῖνος κ. Γερρόντιος.

τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν καὶ τὴν εὐτυχίαν σας... ὅλα αὐτὰ σᾶς τὰ ὑποσχόμεθα! «ταῦτα πάντα σοὶ δώσω» Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὴν ἐξουσίαν ὅπου ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ὁ Πάπας, ἡμπορεῖτε μετὰ εὐκολίας νὰ τύχητε τῆς σωτηρίας σας, χωρὶς σκληραγωγίας καὶ ταλαιπωρίας, χωρὶς τόσους αὐστηροὺς κανόνας καὶ ἀνυποφόρους ἀγῶνας θέλετε φθάσῃ εἰς τὸ μακαριστὸν τέλος. Ὁ δρόμος τῆς πίστεώς μας εἶναι πλατὺς καὶ τὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ, ἱκανῶς θὰ τὰ χορτάσῃτε, καὶ ἂν ποτε ὡς ἄνθρωποι ἁμαρτήσῃτε, εὐκολὸν εὐρίσκετε τὴν ἰατρειάν... αἱ κλείς (τὰ κλειδιά) τοῦ Παραδείσου εἶναι εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μεγάλου διαδόχου τοῦ Πέτρου, τοῦ Πάπα.

Ὅταν μετὰ τοιαύτας ὑποσχέσεις σᾶς ψάλλουσιν ἄδελφοὶ Χριστιανοί, οἱ θεράποντες τοῦ Πάπα, ἐμφράξατε τὰ ὦτά σας εὐθὺς διὰ νὰ μὴ κινδυνεύσῃτε... Εἴπατε πρὸς αὐτοὺς; «Προτιμῶμεν ἡμεῖς τὸν νόμον, τὸν ὅποιον παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν ἐκ Θεοῦ ἐλάβομεν, ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὅπου μᾶς ὑπόσχεσθε, προκρίνομεν ἡμεῖς τὴν Θεόδοτον πίστιν ὅπου κρατοῦμεν ἀπὸ ὅλας τὰς εὐτυχίας τῆς παρουσίας ζωῆς, πλοῦτον, τιμὰς, ἀναπαύσεις, μετὰ αὐτὰ μᾶς δελεάζετε; καὶ ποῖαν σύγκρισιν ἔχουν αὐτὰ πρὸς τὰ οὐράνια ἔκείνα καὶ ἀνέκφραστα ἀγαθὰ τὰ ὅποια ἐλπίζομεν... «τί ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἔὰν ὅλον τὸν κόσμον κερδίσῃ, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ»;... «Τίς τῶν Ἀποστόλων οὕτως ἐκήρυξε; τίς τῶν Πατέρων οὕτως ἐδίδασκε;... ἀπὸ τοῦτο καὶ μόνον καλῶς γνωρίζεσθε, ὅτι δὲν ἔχετε πνεῦμα Θεοῦ ἐν ὑμῖν, ἀλλὰ πνεῦμα ἀπάτης; ὅτι δὲν εἰσθε ἀπόστολοι, ἀλλὰ πλάνοι ὅτι δὲν ἔχετε ζῆλον Χριστοῦ, ἀλλὰ ζῆλον ὑπὲρ τοῦ Πάπα, «ὑπάγετε ὀπίσω μου»... ἔχουσιν ὅμως αὐτοὶ καὶ ἄλλον τρόπον... ἂν δὲν δυνηθῶν μετὰ τὰ γλῶσσά λόγια μεταχειρίζονται τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν βίαν καὶ μετὰ πλεκτίνας κινῶν τοὺς Ἀρχοντας καὶ Ἡγεμόνας ἐναντίον τῶν Ὁρθοδόξων...

Ὅταν τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα ἀπληθυνέωσαν ἀρκετὰς ἐπαρχίας τῆς Οὐγγαρίας ἀπὸ τοὺς Τούρκους, εὐθὺς οἱ ἐν τῷ στρατεύματι Λατῖνοι κληροκοί, ἐζήτησαν νὰ ἐκδιωχθῶν ἀπὸ τὰ μοναστήρια τῶν Ὁρθοδόξων οἱ Ὁρθόδοξοι Μοναχοί, ἐπειδὴ δὲν ἔστεργον τὴν ὑποταγὴν εἰς τὸν Πάπαν, δῆθεν ὡς σχισματικοί καὶ ἀντὶ ὑπὸ τὰς σταυροφόρους σημαίας τῶν Χριστιανικῶν στρατευμάτων νὰ εὐρουν τὴν ποθητὴν ἐλευθερίαν, ἔχασαν καὶ τὴν ἀνοχὴν ὅπου εἶχον ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις νὰ ὑπομένετε τὴν καταδραμὴν διότι ὄχι ἀπλῶς σώζεσθε οὕτως, ἀλλ' ὡς μάρτυρες στεφανώνεσθε. Ὁ ἔμπορος ὅταν κινδυνεύσῃ εἰς τὴν θάλασσαν προτιμᾷ ὅλον τὸ ἐμπόρευσμά του νὰ ρίψῃ διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν του. Καὶ σεῖς, ὅταν ἐθρεθῇτε εἰς τοιαύτην ἀνάγκην, προτιμήσατε τὸ πολυτιμότερον, τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, μετὰ θυσίαν ὅλων τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν. Ἔχετε ἀπειρα παραδείγματα ἁγίων Μαρτύρων ὅπου μετὰ χαρᾶς ἐδέχθησαν φοικτὰ βασανιστήρια καὶ δοιμυτάτους θανάτους, μόνον διὰ νὰ μὴ ἀθετήσουν οὐδέ εἰς τὸ παραμικρὸν τὴν ὁμολογίαν τὴν εἰς Χριστόν. Ἔχετε τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸν παράδειγμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος δι' ἀγάπην μας ἐφόρεσε σάρκα

ἐπεινάσεν, ἐδίψασεν, ὑβρίσθη, ἡτιμάσθη, ἐδεσμεύθη, ἐκρίθη καὶ ἐρραπίσθη, ἐνεπτύσθη καὶ ἐκολαπίσθη, ἐφραγγελώθη καὶ ἀκανθοφόρεσε τὴν κεφαλὴν, ἐσταυρώθη, καὶ ἀπέθανε διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Τί ἀντάξιον δύνασθε ὑμεῖς νὰ πάθητε ὑπὲρ Αὐτοῦ ; ... Ὅταν Αὐτὸς δι' ἡμᾶς τοὺς ἐχθρούς Του τόσα κατεδέχθη ;... τί δὲν πρέπει νὰ ὑποφέρωμεν ἡμεῖς δι' Αὐτὸν τὸν Λυτρωτὴν καὶ Σωτῆρα μας ; Τί εἶναι ἱκανὸν νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν Του, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν Του, ἀπὸ τὴν ἀγάπην Του ; «τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ;» οὐδεὶς, οὐδεὶς. Δι' Αὐτὸν ὀφείλομεν νὰ ὑπομείνωμεν τὰ πάντα, διὰ νὰ ἡμεθα εἰς μὲν τὴν παρούσαν ζωὴν θεμελιωμένοι εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, εἰς δὲ τὴν ἄλλην νὰ ἀξιώθωμεν νὰ γίνωμεν μέτοχοι τῆς Βασιλείας Του. Ἦς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀξιωθῆναι.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον ὁ ἐπίλογος καὶ τέλος)

ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗΝ ΑΓΑΠΗΝ ΚΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑΝ

Δὲν θὰ ὑπηρετούσαμε τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν τὸ κύριον ἄρθρον τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» τὸ ἐκάλυπτεν ἡ σιωπὴ, ἥτις εἶναι καὶ αὕτῃ μία ἀπάντησις, ἀλλὰ ὅχι ἡ καλυτέρα τοῦ εἶδους. Ἡ τελευταία προσφέρεται ἰς πολλὰς παρεξηγήσεις, πᾶντα πού οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» κάθε ἄλλο παρὰ ἐπιδιώκουν, ἀφοῦ προσπάθειά των εἶναι ὄχι νὰ συσκοτίσουν, ἀλλὰ νὰ ρίψουν φῶς, ὄχι νὰ μονολογοῦν, ἀλλὰ νὰ προκαλέσουν διάλογον.

Καὶ ἐπειδὴ στόχος των εἶναι ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀληθείας, ἥτις εἶναι καρπὸς συλλογικῆς, ἰκνηλασίας, ἀναλαμβάνομεν νὰ συμπορευθῶμεν εἰς τὴν καλὴν ὁδὸν ἐρευνᾶν μὲ τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις :

1) Ἡ διαπίστωσις τῆς διασπάσεως τῶν δυνάμεων τῶν παλ(τ)ῶν εἶναι ὀρθή. Εἶναι ὅμως ἐσφαλμένη ἡ ἀποτίμησις περὶ τῶν διασπασθέντων, καὶ ἡ ἀξιολογήσις των, ὡς ἰσοδυνάμων μερῶν τοῦ κυρίου σώματος τῶν παλ(τ)ῶν. Τί σημαίνει, ἄραγε, εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν τριῶν ἡ ὑπάρξις τοῦ Τόμπρου, τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ γνωστοῦ ὁρχιμ τοῦ Πειραιῶς, καὶ ποία ἡ ἀναλογία των ἔναντι τοῦ ὄγκου τῆς ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ; Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ καλοπικρία τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» δὲν θὰ ἀρνηθῇ νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι τὰ θαύσματα αὐτὰ τῆς διασπάσεως δὲν ἀντιπροσωπεύουν παρὰ ἑκατοστά τινα, μετρούμενα εἰς τὰ δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρός.

2) Ἡ διαπίστωσις τῆς δημιουργίας ψυχικοῦ κλίματος θολοῦ ἐκ τῶν ὕβρεων εἶναι ὀρθή. Ἐσφαλμένη ὅμως καὶ ἀδικος εἶναι ἡ ἀοριστία, ἥτις περικλείει εἰς τὸν αὐτὸν χαρακτηρισμὸν δικαίους τε καὶ ἀδίκους. Ἔρχεται, ἄραγε, εἰς τὰ χεῖλη τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» νὰ ὁμολογήσουν, ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ πρώην Φλωρίνης, πρὸ ἢ μετὰ τὴν ἐκδημίαν Ἐκείνου, συνηγωνίσθη εἰς ἐκτροχισμοὺς τὸν Τόμπρον ;

3) Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ἀναλογία τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῆς ἐκκλησίας, πού ἀνεφάνη εἰς κάθε ἐποχὴν δὲν ἠδύνατο νὰ λείψῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας.

Τοῦτο οὐδεὶς ἔχει τὴν πρόθεσιν νὰ τὸ ἀρνηθῇ, ὅταν μάλιστα γνωρίζῃ, ὅτι τὸ κίνημα τῶν παλαιο-

μερολογιτῶν ἐπέζησε μέχρι σήμερον μέσα εἰς τὴν δίνῃν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀναστατώσεως. Ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅμως αὐτὸ μέχρι τοῦ δογματικοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι πάντες οἱ κληρικοὶ (πλὴν δύο) ἐξεμεταλλεύθησαν τὸ κίνημα, χάσμα μέγα ἐστήρικται. Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς εἶναι ἰσοδύναμος μὲ τὴν διαπίστωσιν, ὅτι τὸ λαϊκὸν πλήρωμα τῶν παλαιομερολογητῶν ἔχει νεκρὰν συνείδησιν, πρᾶγμα πού, οὔτε οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχαι, ἀποδέχονται, ἀφοῦ τοῦ ἀπονέμου τῶν εὐσημα, οὔτε ἡ πραγματικότης ἐπιβεβαίωσι, ἀφοῦ εἶναι γνωστὴ ἡ ἀπομόνωσις, εἰς τὴν ὁποίαν ἐρριψεν τοὺς ἐκμεταλλευτάς.

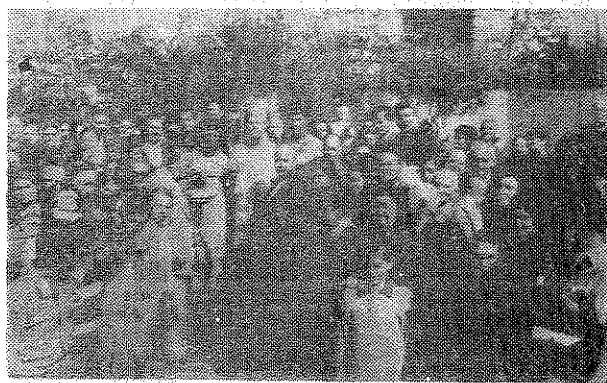
Οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχαι, δὲν φοβοῦνται τὴν ἀλήθειαν. Τὴν ἀτενίζουν «ἀσκαρδαμνκτί». Τὴν ἐκστομῶν εὐθέως καὶ πεπαρορησιασμένως. Δὲν κολακεύουν καὶ δὲν δημαγωγοῦν, διὰ νὰ γίνουν φίλοι τοῦ Καίσαρος. Τὸ ἦθος αὐτὸ τοὺς ὠδήγησε μέχρι σήμερον εἰς τὴν συμπάθειαν πρὸς τὸ κίνημα τῶν παλ(τ)ῶν. Χωρὶς φόβον καὶ πάθος ἀνεγνώρισαν τὸ πλούσιον ὀρθόδοξον ὑπέδαφος, ὅσονδήποτε καὶ ἂν τοῦτο ἦν ὀχλὸς τοῦ ἰσχυροῦς τῆς ἡμέρας. Τὸ τελευταῖον κύριον ἄρθρον, πέραν τῶν θέσεων πού ἐδίγησαν, ἀποτελεῖ ὑπογράμμισιν καὶ ἀναγνώρισιν τῆς ὀρθοδόξου ὀντότητος τῶν παλ(τ)ῶν. Δὲν νομίζουν ὅμως ὅτι θὰ ἦτο ἀφροσύνη νὰ πυρπολήσῃ τις τὸν οἶκον του, διὰ νὰ ἐξοντώσῃ τυχὸν ἐνοχλητικὰ ζῶδια; Καὶ εἰς ποίαν κατοικίαν δὲν ὑπάρχουν τοιαῦτα;

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος ἐτέλεσε τὰ κάτωθι Ἐγκαίνια :

1) Τὴν 8 Σεπτεμβρίου τοῦ ἐν Μπάλα, Ἀττικῆς Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Γενεθλίων τῆς Θεοτόκου τοῦ ὁμωνύμου Γυναικείου Ἱουχαστηρίου.

2) 18 Σεπτεμβρίου τοῦ ἐν Βελεστίνω-Βόλου (Θεσσαλίας) Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς «Ζωοδόχου Πηγῆς» τοῦ ὁμωνύμου Γυναικείου Ἱουχαστηρίου.

Ἐν στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν Στυλίδαν. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνονται ὁ Σεβασμιώτατος Ἀγ. Γαβριὴλ κ. Αὔξεντιος περιτοχούμενος ὑπὸ τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀρχιμανδρίτου Ἐδσεβίου Καραγιώργου καὶ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἱερομ. Παρθενίου Κοντογιώργου, τούτων πλαισιουμένων ὑπὸ τῶν δραστηρίων μελῶν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ τοῦ παλλομένου ἀπὸ ἱερὸν ἐνθουσιασμὸν εὐσεβοῦς λαοῦ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 — Τηλ. 628.280

ΑΘΗΝΑΙ

Ἀριθ. Πρωτ. 28

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Αὐγούστου 1962

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Π ρ ό ς

Τοὺς εὐλαβεστάτους κληρικούς καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα.

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Ἐκ τῶν ἱερῶν Γραφῶν διδασκόμεθα ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διὰ ζωῆς φωνῆς ἢ γραπτῶς κηρυττόμενος, εἶναι ἐκ τῶν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν ἡθικὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο ἄλλοτε παραβάλλεται συμβολικῶς πρὸς φῶς ὁδηγοῦν τοὺς ἐν σκότει, ἵνα ὁρθῶς καὶ ἀπροσκόπτως διαπορεύωνται, ἄλλοτε πρὸς βρῶσιν καὶ πόσιν ἀναγκαίαν διὰ τὴν κατὰ Θεὸν ζωὴν, καὶ ἄλλοτε πρὸς σπῆρον εἰς γῆν γόνιμον πεσόντα καὶ καρπὸν ἑκατονταπλάσιον ἀποδίδοντα. Τὴν ἔλλειψιν δὲ τοῦ θείου λόγου πολυειδῶς ἐδρῆνησαν οἱ ἅγιοι τῶν Γραφῶν συγγραφεῖς ἀποκαλέσαντες αὐτὴν πνευματικὸν λιμὸν μέγαν, καὶ ἀνχηρὰν καὶ διψῶσαν ἔρημον, ἐστερημένην οὐρανίου δρόσου, καὶ ἀκανθηφόρον γῆν.

Οὐαὶ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ὁ θεῖος λόγος δὲν ἀκούεται. Ἀλλοίμονον εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ διδασκαλία τοῦ θείου θελήματος ἔπαυσε. Τὰ δεινὰ ἀπερίγραπτα. Ἡ ἁμαρτία ἀυστόλως διαπραττομένη ἀσφαλῶς θὰ ἐπιφέρῃ τὰ δόλφρα αὐτῆς ἀποτελέσματα. Ἡ ἡθικὴ παραλυσία θὰ καταστῇ ἐκδηλός, μὲ ὅλας τὰς ἀπαισίας συνεπείας τῆς, τὸ ἐγκλημα θὰ ἐπιτελῇται ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, θεοὶ καὶ ἀνθρώποι θεομοὶ κατοχυροῦντες τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην θὰ μυκτηρίζονται, ὁ ἀλληλοσεβασμὸς τῆς τιμῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς ζωῆς θὰ ἀποτελῇ ἀναχρονισμόν, πᾶσα ἀνωτέρα ἀντίληψις τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἡθικῆς θὰ διαστραφῇ, καὶ ἐφ' ὅσον πᾶς φραγμὸς ὑπὸ τοῦ θείου νόμου τεθειμένος πρὸς ἀναγαίτισην τῆς ἁμαρτίας καταρριφθῇ, τότε ἐγγὺς ὁ ἀφανισμός.

Διὰ τοὺς λόγους τοὺτους ἀπὸ τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μεγάλην σημασίαν ἀπέδωκεν εἰς τὸ θεῖον κήρυγμα. Οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι ἀφέντες τὴν διακονίαν τῶν τραπεζῶν εἰς ἄλλους, «τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσεκατέστησαν». Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ ὑπῆρχον ὁργανωμένα τάγματα κατηχητῶν πρὸς κατήχησιν τῶν προσηλύτων, οἵτινες προσήρχοντο εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα ἀφοῦ ὁμολόγουν μὲ πίστιν τελείαν καὶ μὲ βαθυτάτην συναίσθησιν τὴν ὁρθόδοξον ὁμολογίαν. Καὶ μέχρι σήμερον ὅλων τῶν δογμάτων αἱ Ἐκκλησίαι ἔχουν ἐν πληρεῖ καὶ αξιομιμητῶ ὁργανώσει κατηχητικὰ ἱδρύματα διὰ τὴν ἡθικὴν διάπλασιν τῶν χριστιανῶν τῶν. Κατόπιν τούτων θὰ ἡμεῖς ἀνάξιοι τῆς κλήσεως ἡμῶν ὡς γνησίους ὁρθοδόξων χριστιανῶν, ἐὰν δὲν φροντίσωμεν διὰ τὴν ὁργάνωσιν τῆς παρ' ἡμῖν κατηχήσεως. Εἶναι πασίγνωστον, ὅτι τὰ τέκνα ἡμῶν εἶναι ἐκτεθειμένα εἰς πλείους κινδύνους κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας, καθ' ἃς ἀνήθικοι, ὀλισθαί, καὶ ποικιλώνυμοι αἵρετικοὶ περιάγουσι γῆν καὶ θάλασσαν, ἵνα ποιήσωσιν ἓνα προσήλυτον. Τὰ θέατρα, οἱ κινηματογράφοι, τὰ αἰσχροὶ ἐντυπα, ἀπέβησαν ἡθικὰ ναρκοπέδια μὲ ἀπειράριθμα θύματα.

Ὅθεν ἱστάμενοι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῦ ὑπὸ λυσσαλέων κυμάτων πλησσομένου ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας σκάφους, ποιοῦμεν θερμωτάτην ἐκκλησίαν πρῶτον πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας ἐνηλίκων καὶ ἀνηλίκων νέων.

Ἀναδρέψατε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, δίδοντες ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ τὰ πρῶτα διδάγματα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἡθικῆς, ἂν θέλητε τὴν κατ' ἄμφω προκοπὴν αὐτῶν, ἂν θέλητε νὰ τὰ ἴδωτε χρηστοὺς πολίτας, καλοὺς χριστιανούς, τιμίους οἰκογενειάρχας, ἂν θέλητε νὰ τὰ ἔχητε βακτηρίαν εἰς τὸ γῆρας σας, ἂν θέλητε ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν νὰ ἔχη διαδόχους καὶ συνεχιστάς.

Νέοι καὶ Νέαι τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας! Σεβασθῆτε τοὺς ἰδρώτας ἀλλὰ καὶ τὰ αἵματα τῶν ὑπὲρ τῆς πατροφῆς εὐσεβείας ἀγωνισθέντων γονέων σας, καὶ συνεχίσατε τὸν ἱερὸν αὐτῶν ἀγῶνα, ἐντασσόμενοι εἰς αὐτόν. Ὅλοι οἱ ἔχοντες μόρφωσιν τινα πνευματικὴν, ἀναλάβετε τὸ ἐνδοξον καὶ θεοφιλὲς ἔργον τῶν κατηχητῶν καὶ κατηχητριῶν τῶν νεωτέρων σας εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς ἡμῶν. Μέγας μισθὸς σᾶς ἐπιφυλάσσεται διὰ τὸ ἔργον τοῦτο τὸ ἀποστολικὸν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Θὰ εἰσθε στόματα Χριστοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ θὰ λαλῇ δι' ὑμῶν.

Ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου, συναισθανόμενοι τὴν ἥν φέρετε εὐδύνην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰς ψυχὰς, τὰς ὁποίας ποιμαίνετε καὶ διὰ τὰς ὁποίας ὁ Χριστὸς ἀπέθανε, δεῖξατε πρωτοβουλίαν διὰ τὴν ἰδρύσιν κατηχητικῶν σχολείων εἰς τὰς ἐνορίας ὑμῶν. Ἡ προσπάθειά σας εἰς τὸν τομέα τοῦτον θὰ φανερώσῃ τὸν βαθμὸν τῆς πνευματικῆς ἐπιδόσεως καὶ καταστάσεως ὑμῶν.

Θεολόγοι, φιλόλογοι καὶ λοιποὶ εὐσεβεῖς ἐπιστήμονες, ἀπὸ τῆς σήμερον ἐπιστρατεύετε εἰς τὸ μέ-

γα και σωτήριοιον ἔργον τῆς κατὰ Χριστὸν μορφώσεως τῆς νεολαίας τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Οἱ θέλοντες νὰ ἐνταχθῶν εἰς τὴν στρατιάν τῆς παρατάξεως τοῦ Κυρίου, δύνανται νὰ διέρχωνται τῶν Γραφείων τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας τὰς πρωϊνὰς ὥρας, ἵνα λαμβάνωσιν ὁδηγίαν παρ' ἡμῶν.

Ἄς ἀρθῶμεν οἱ πάντες εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν καὶ ὡς χριστιανῶν εὐσεβῶν, καὶ ὡς Ἑλλήνων ἀκραιφνῶν, ἵνα διὰ παντὸς τρόπου καταστήσωμεν τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἀγαπητὴν ἡμῶν Πατρίδα ἀντικείμενα σεβασμοῦ εἰς τοὺς φίλους, φόβου δὲ εἰς τοὺς δοξατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθρούς. Ἀμήν.

Ἐντολὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος

† ὁ Μαγνησίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Μήπως ἀληθεύει;

Ἀνησυχητικαὶ εἰδήσεις ὁμιλοῦν καθημερινῶς διὰ τὸ ἀβέβαιον μέλλον τῶν ἐν Τουρκίᾳ ὁμογενῶν καὶ κυρίως τοῦ Οἴκου. Πατριαρχεῖον. Καὶ ἀπὸ μὲν τὴν Ἀσιατικὴν πλημμυρίδα ποῦ ζῇ ἀνεξέλικτος ἐπὶ αἰῶνας δὲν ἀναμένομεν παρὰ κακουργοὺς καὶ ἀρπακτικὰς διαθέσεις. Νὰ πιστεύσωμεν ὅμως ὅτι ἕνας προηγμένος πνευματικὸς καὶ ὁλικὸς κόσμος ἑλληνορθόδοξος, παραμένει ἀπροστάτευτος ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ τουρκικοῦ ὄχλου; Μήπως ἔχουσιν ἀληθείας τὰ δημοσιεύμενα εἰς τὸ «Βῆμα»;»

Τὸ φαινόμενον ὅμως δὲν εἶναι καθόλου περίεργον ὅταν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐμφανίζεται συνεχῶς ὑποχωροῦσα καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑποστηρίξῃ τὰ ἐκ τῶν συνθηκῶν δίκαια τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁμογενῶν καὶ τοῦ Πατριαρχείου.

ΕΚ ΒΟΛΟΥ

Πληροφοροῦμεθα ὅτι γενομένων ἀρχαιρεσιῶν πρὸς ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐκεῖ Πατριάρχματος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι:

(Ἀθαν. Ἀγγελόπουλος Πρόεδρος, Θεόδ. Νότας Ἀντιπρόεδρος, Σπυρ. Καρκαλᾶς Γεν. Γραμματεὺς, Ἀντώνιος Γκλαβίνης Ταμίας, Νικόλ. Γκουντόπουλος Κοσμητὴρ, Μέλη: Ἀντ. Δημητριάδης, Μιχ. Κιάφας, Δημ. Χρυσοβελίδης, Θεόδ. Παπασακελλαρίου.

Ἐπίσης γενομένων ἀρχαιρεσιῶν πρὸς ἀνάδειξιν νέου Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου «ὁ Ἱερὸς Πολύκαρπος», ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι:

Ἀθαν. Ἀγγελόπουλος Πρόεδρος, Αἰκατ. Ἀγγελόπουλου Ἀντιπρόεδρος, Σπυρ. Καρκαλᾶς Γεν. Γραμματεὺς Δέσποινα Μαυροπαπαδοπούλου Ταμίας. Μέλη: Ἑλένη Γκαβρίνη, Δημ. Χρυσοβελίδης, Νικόλ. Κουμπουρτζής.

Εἰς ἀμφοτέρας τὰς ὡς ἄνω Ὄργανώσεις τοῦ Βόλου εὐχόμεθα τὴν ἀπὸ Θεοῦ ἐνίσχυσιν πρὸς εὐδόκιστον ἐπιτέλεσιν τῶν ἀναληφθέντων καθηκόντων τῶν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Πάντας τοὺς ὀπιωδῆποτε συμμετασχόντας εἰς τὸ βαρὺ πένθος ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πολυαγαπητοῦ πατρός, ἀδελφοῦ, καὶ θείου μας ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΠΑΚΟΥΡΟΥ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Τὰ τέκνα, οἱ ἀδελφοί, οἱ ἀνεψιοί, καὶ λοιποὶ συγγενεῖς του. Εἰς μνήμην τοῦ κειρηθέντος κατετέθησαν εἰς τὸ γεν. φιλόπτωχον ταμεῖον δραχμαὶ ἑκατὸν (100) Λιωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Ο ΑΛΗΘΩΣ ΑΓΑΠΩΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος ἀληθῶς τὸν Θεόν, λοιπὸν καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ ἀπαραιτήτως τηρεῖ καὶ φυλάττει· «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ φυλάξῃς τὰ φυλάγματα αὐτοῦ, καὶ τὰς κρίσεις αὐτοῦ πάσας τὰς ἡμέρας» (Λευτερ. ΙΑ' 1). Ταῦτα τὰ δύο περιπατοῦν ἡνωμένα καὶ εἶναι ἀπ' ἀλλήλων ἀδιαχώριστα. Δὲν εἶναι δυνατόν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου νὰ βασιλεύῃ ἡ πρὸς Θεὸν ἀγάπη, καὶ νὰ μὴ παρακολουθῇ ἅμα εἰς τὰς τοῦ ἀνθρώπου πράξεις ἢ τῶν θείων ἐνταλαμάτων φυλακὴ τε καὶ τήρησις· ἐκείνη εἶναι ἡ ρίζα, αὕτη εἶναι τὸ ἄνθος καὶ ὁ καρπός· ἐκείνη γεννᾷ ταύτην, αὕτη πιστοποιεῖ ἐκείνην, καὶ γίνεται ἀπόδειξις τῆς ἀληθινῆς θεογνωσίας ἢ παρὰ τῶν θεολόγων ὀνομαζομένη αὕτη «γνώσις τῆς ἀγαπήσεως»· ὅτι ἡ γνώσις ἢ κατὰ ψιλὴν μόνον νόησιν εὐδοίσκεται καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς δαίμονας· ἐπειδὴ «καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι, καὶ φρίσσουσι» (Ἰακ. β' 20) ἀλλ' ἡ πίστις ἢ ἀληθὴς καὶ τελεία εἶναι μία γνώσις θεωρητικὴ ἢ αὕτη ἅμα καὶ πρακτικὴ· «Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐγνώκαμεν αὐτόν, ἔὰν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν» (Α' Ἰωάν. β' 3).

Συλλογίσουν λοιπὸν καλῶς, ὦ Χριστιανὲ ἀδελφέ, μὴ τύχη καὶ πλανηθῇς. Καυχᾶσαι, ὅτι γινώσκεις τὸν Θεόν, καὶ ὅτι εἶσαι εὐσεβὴς καὶ ὁρθόδοξος; καλόν· ὅτι καὶ εἶσαι πρὸς αὐτὸν πιστός καὶ τὸν ἀγαπᾷ; ἄριστον· ἀλλ' εἰπέ μοι καὶ τοῦτο· φυλάττεις καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ; ἢ ἀπεριμερίμνως παραβλέπεις οὕτως, καὶ τὰς παρατρέχεις, καὶ τὰς ἀθετεῖς, καὶ τὰς παραβαίνεις; Ἐὰν μὲν ἐκεῖνο, εἶσαι ἀληθινὸς Χριστιανός, ἀδελφέ, καὶ συγχαίρω μετὰ σοῦ καὶ σὲ μακαρίζω· «Ὅς ἂν τηρῇ αὐτοῦ τὸν λόγον, ἀληθῶς ἐν τούτῳ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τετελείωται» (Α' Ἰωάν. β' 5)· ἔὰν δὲ τοῦτο, οὐαὶ σοί! (λαλῶ ἔλευθέρως, συγχώρησόν μοι)· ψεύστης εἶσαι, καὶ ἀπέχεσι μακρὰν ἀπὸ τῆς ἀλήθειαν· «Ὁ λέγων ἐγνώκα αὐτόν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ μὴ τηρῶν, ψεύστης ἐστίν, καὶ ἐν αὐτῷ ἀλήθεια οὐκ ἐστίν» (Αὐτ. 4).

(Εὐγ. Βουλγάρεως Ἀδολ. Φιλόθ. Β' 180)

ΜΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 19 - (π. ἡμ.) μετέστη πρὸς Κύριον ὁ ζηλωτὴς ἀδελφός καὶ μέλος τοῦ Α. Συμβουλίου τοῦ Πατριάρχου Κορίνθου Γεώργιος Χαλβατζής. Τὸ ἐκ τῆς κοιμήσεώς του δημιουργηθὲν κενὸν εἶναι δυσαναπλήρωτον. Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φωνῆς», εὐχεται διὰ μὲν τὸν μεταστάντα τὴν ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραάμ ἀνάπανσίν του, διὰ δὲ τοὺς συγγενεῖς του τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

ΔΕΧΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΓΓΕΛΙΑ

Τὰ ἐγκόλπια ἡμερολόγια καὶ οἱ ἡμεροδείκται τοῦ 1963 ἐκτυπῶνται μὲ ὕλην ἐκλεκτὴν, ὡς καὶ ἑκάστον ἔτος. Παρακαλοῦνται οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ὡς καὶ οἱ οἰοῦντες ἰδιῶται, ὅπως ἐγκαίρως παραγγείλωσιν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναγκασιούτων αὐτοῖς ἡμεροδεικτῶν.

(Ἐκ τῆς Διαχειρίσεως)

Τὸ δένδρον ἐκ τοῦ καρποῦ γινώσκεται

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἡσχολήθη χθὲς ἐν ἐκτάσει μὲ τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους συνεπάγεται διὰ τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν ἡ ραγδαία ἐξάπλωσις τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ. Τελικῶς ἀπεφασίσθη ὅπως, ὅπου τὸ ὅλον ζήτημα μελετηθῇ λεπτομερῶς καὶ ἀπὸ ὅλας αὐτῆς πλευρᾶς, ἡ Ἐκκλησία, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, προβῇ εἰς τὰ δέοντα διαβήματα πρὸς τὴν Πολίτειαν διὰ τὴν ριζικὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ.

Ὁ ἀχρωμάτιστος τρόπος τῆς ἀνωτέρω πληροφορίας δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ διακρίνωμεν τὰ αἰσθητά της Κρατ. Ἐκκλησίας ἐναντὶ τῶν παλ(τῶν).

Διότι ἡμεῖς δὲν ἀποκλείομεν νὰ εἶναι φιλικά. Ἄν πράγματι ἀνησυχῇ διὰ τὴν θρασυτητα τῶν αἰρέσεων καὶ τὴν κάμψιν τοῦ ὁρθοδόξου φρονήματος εἰς τοὺς καιροὺς μας δὲν ἡμπορεῖ παρὰ νὰ χαροποιηθῇ πού ἐπὶ τέλους οἱ παλ(τῶν) ἀποτελοῦν μίαν ὁρθόδοξον φωνήν, μίαν ὁμοιογενή παρουσίαν εἰς τὰς τετραπλευρας ὥρας τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου. Τὸ ἀντίθετον, θὰ ἦτο ὅχι μόνον ἀνατανόητον ἀλλὰ καὶ τρομερὸν πλῆγμα εἰς τὴν ὁρθόδοξον ἄμυναν, πού τὸ ὀνάντηρον πλῆγμα τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοὺς μύριον δυσκολιών ὁργανώνει. Ὅχι, δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ κρατ. ἐκκλησία, ἀνησυχεῖ ἀπὸ τὰς νίκας τοῦ πνεύματος τῆς ὁρθοδοξίας καὶ τῆς παραδόσεως. Τοιαύτη ἀνησυχία θὰ ἐσήμαινεν πολλά, πού δὲν τολμῶμεν νὰ διακηρύξωμεν. Διότι μόνον ὁ φραῦλα πρᾶσσαν μισεῖ τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ στάσις τῶν παλ(τῶν) ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον νὰ κείται εἰς πτώσιν καὶ εἰς ἀνάστασιν πολλῶν. Ὁ νοῦν νοεῖτω.

Οὐαὶ ὑμῖν.

Μὲ αὐτὴν τὴν γλῶσσαν πρέπει νὰ ὁμιλήσῃ κανεὶς διὰ τὴν ὑποκρισίαν ὀραμένης μερίδος τοῦ τύπου, ὅστις κάμνει τὸν λόγον ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀμνούς, ἀλλὰ τὸν ἀμνὸν ἐμπρὸς εἰς τοὺς λόκους.

Ρασσοφόρους ἀπαγωγεῖς ὀνομάζει τὰς μοναχὰς ἂν δεχθῶν εἰς τὴν Μονὴν μίαν νέαν τηρεῖ ὅμως σιγὴν ἰχθύος, ὅταν εὐρίσκεται ἐμπρὸς εἰς τὴν ὀργανωμένην διαφθοράν τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, ἐμπρὸς εἰς τὰς καλοστημένους παγίδας διὰ τὴν σύλληψιν τῶν ἀνθρωπίνων θηραμάτων.

Μία ἐθελουσία ἄρνησις τοῦ κόσμου ἐξεγείρει τὴν ἱερὰν ἀγανάκτησιν. Ὁ ὁμαδικὸς ὅμως ἐκφανλισμὸς ἀμφοτέρων τῶν φύλων ἐρμηνεύεται ὡς εὐθυγράμμισις μὲ τὴν ἐξέλιξιν. Ἄν ὁ ἑλληνικὸς τύπος ἐπιθυμῇ νὰ θέσῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν, ἀλλοῦ πρέπει νὰ στραφῇ. Ἡ ἑλληνικὴ νεότης πράγματι σταυροῦται, ἀλλὰ ὅχι ἀπὸ τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ.

Ἀκόλουθος πρὸς ἑαυτήν

Ἡ ὁμολογία ἀπὸ τὰ ἐπίσημα χεῖλη τῆς «Καθημερινῆς» ὅτι ὁ χιλιασμὸς ἐν Ἑλλάδι ἐσπερώθη ὅχι μόνον πνευματικῶς ἀλλὰ καὶ νομικῶς, εἶναι κατὰ πού προξενεῖ πολλὰς ἀνησυχίας.

Ἐδῶ οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά καὶ Σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν δὲν εἶναι πλέον μόνον ἀσύδοτοι, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν προστασίαν σχεδὸν τοῦ Κράτους ὑπονομεύουν

τὴν Ἐκκλησίαν. Εἰς καμμίαν ἄλλην χώραν οὔτε χριστιανικὴν, οὔτε ἀλλόθρησκον, οἱ χιλιασταὶ δὲν εἶναι τόσο ἐλεύθεροι, ὅσον εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ γενικωτέρου θέματος δὲν ἀντέχομεν εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ διατυπώσωμεν τὴν ἀπορίαν μας διὰ τὴν στάσιν τῆς ἐν λόγω ἐφημερίδος. Φαίνεται δηλ. ὅτι παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν τρομάζει ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Διότι ἂν ἐφοβεῖτο, δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ εἰπῇ τὸν λίθον τοῦ ἀναθήματος ἐναντίον τῶν παλ(τῶν). Ἄν πράγματι ἐλυπεῖτο τὴν πνευματικὴν τύχην αὐτῆς τῆς αἱματοποτισμένης ὁρθοδόξου γῆς, θὰ ὤριλλε μὲ περισσότερον σεβασμὸν διὰ τοὺς καλυτέρους στρατιώτας τῆς ὁρθοδοξίας.

Τῶν οἰκῶν ἡμῶν ἐμπιπραμένων

Ἐφθάσαμε λοιπὸν εἰς ἐποχὴν πού τὰ δένδρα μᾶς ἐμποδίζουν νὰ ἴδωμεν τὸ δάσος. Μὲ ἐστραμμένα τὰ ὅμματα πρὸς τοὺς δορυφόρους δὲν βλέπομεν τὸ σπαρτακτικὸν δράμα τοῦ συνανθρώπου μας. Μὲ πλημμυρισμένας τὰς ἀκοὰς ἀπὸ τοὺς ἐπιστημονικῶς διδωράμβους δὲν δυνάμεθα νὰ ἀκροασθῶμεν τοὺς ἀνθρωπίνους λυγμούς. Χάσμα μέγα ἐστήρικται μεταξὺ τοῦ μεγαλείου τοῦ νοῦ καὶ τῆς ἀθειότητος τῆς καρδίας. Ποτὲ ἄλλοτε ἡ ἐπαρσις τῆς Βαβέλ δὲν εἶχεν εὖρει τόσους μιμητάς. Αἱ αὐτὸ καὶ ποτὲ ἄλλοτε ἡ προμετωπίς τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ ἀρχὴ τῆς ἀγάπης, δὲν ἦτο τόσο ἀναγκαία, ὅσον σήμερον. Οἱ ἐθελουφιστῆς θὰ σπεύσουν καὶ αὐτὴν τὴν φωνὴν νὰ μᾶς χαρακτηρίσουν ὡς θρηνώδεις Ἱερουζιά. Καὶ ὅμως ἰδοὺ ἡ ἐπιβεβαίωσις, ὅπως ἀναγράφεται εἰς τὸν παγιδέσιμον τύπον.

Ἐνα ἐρώτημα πού θέτουν σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ ἰδίως στὶς φτωχότερες, τίς «ὑποανάπτυκτες» λεγόμενες χώρες, ὅλοι οἱ κοινοὶ θνητοὶ μπροστὰ στὶς θαυμαστὰς κατακτήσεις τῶν Ρώσων καὶ τῶν Ἀμερικανῶν στὸ Διάστημα, εἶναι τοῦτο: Τί σκοπὸ ἔχουν ὅλες αὐτὲς οἱ προσπάθειες, γιὰ τίς ὁποῖες δαπανῶνται μυθώδη ποσά; Καὶ κάνουν μελαγχολικὰ τὴ σκέψιν πῶς λίγα ψίχουλα ἂν διέθεταν ἀπ' αὐτὰ τὰ ποσὰ οἱ δύο Μεγάλοι πού τὰ ἐοδεύουν, θὰ λυνόταν γιὰ πολλοὺς μικροὺς τὸ φοβερὸ ζήτημα πού ἐξακολουθοῦν, παρ' ὅλες τίς προσδοκίας τῆς ἐπιστήμης καὶ τίς φιλανθρωπικὰς διακινήσεις τῶν Μεγάλων περὶ βοήθειας, ν' ἀντιμετωπίζουν: Ἐννοῦμε τὸ ζήτημα τῆς πείνας.

Ὑποπιος δυστοκία

Ἐξ ἄλλου, ὡς περαιτέρω ἀπεκάλυψεν ὁ κ. Χρυσόστομος, αἱ περισσότεραι τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἔχουν ἤδη προχωρήσει κατὰ πολὺ εἰς τὰς οὐρετικὰς τῶν προετοιμασίας, μὴν δὲ «βραδυποροῦσα» ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, λόγῳ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων ἐσωτερικῶν ἡτημάτων πού εἶχεν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν τελευταῖον καιρὸν.

Φοβούμεθα ὅτι ἡ ἀνωτέρω δήλωσις τοῦ προκαθημένου τῆς κρατ. Ἐκκλ. ἀποκαλύπτει κατὰ περισσότερον. Ἡ δυσκινησία δηλ. τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μηχανισμοῦ δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸν φόρτον ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐργασίας. Τὰ ἐκκλησιαστικά, ζητήματα εἶναι ἀπλά, μόνον ὅταν εὐθυγραμμίζονται ἡ λύσις τῶν μὲ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνες. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς πού θέλωμεν νὰ τὰ στηρίξωμεν εἰς ἀντιμανοικὸν ἔδαφος καταγτοῦν δυσεπίλυτα καὶ περιπεπλεγμένα. Ἡ κωλυσιεργία γύρω ἀπὸ τὴν παρορδόξον προσόνον μᾶς ἐμβάλλει εἰς τοιοῦτους φόβους. Αἱ αὐτὸ καὶ αἱ ἐπιφυλάξεις μας παραμένουν ἀμείωτοι.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐφεξῆς εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, δεόν νὰ προστίθεται μετὰ τὴν λέξιν Ἀθῆναι, ὁ ἀριθ. 147.